

Зустріч... через 30 років

Січень. Надворі – сильний мороз. У місті Виноградово, що на Закарпатті, – 15 градусів морозу, а в Тернополі – мінус 25. До Львова ранком майже одночасно прибували два потяги, у яких із особливим хвилюванням у серці їхало двоє літніх чоловіків, колишніх однокурсників – Петро Михайлович Гойда та Юрій Іванович Сірко. І ось здала вже видно двірць вокзалу Львів...

Закарпатський прибув на годину швидше. Юрій Іванович з нетерпінням очікував Петра Михайловича. “Мабуть, влізнаю?! Адже бачив на фотографії у “Львівському залізничнику”, – думав він. І таки влізнав. Одразу. Ось і зустрілися два приятелі через 30 років, рівно стільки вони не бачилися.

Білосніжний ранок виринув із синяви ночі і ступив на поріг Львівського залізничного вокзалу. Саме у цьому місті назавжди залишилися у спогадах юнацькі роки. Роки навчання у Львівському залізничному училищі №52. Тоді, вже у далекому 1979-му до “бурси” охоче йшли вчитися. І не лише тому, що сільських юнаків вабила до Львова романтика, вони хотіли отримати справжню чоловічу професію – стати машиністом, водити поїзди.

– Тоді майже кожен юнак мріяв стати пілотом, моряком чи машиністом, – розповідає машиніст локомотивного депо Тернопіль Петро Гойда.

– А я хотів водити тільки електровози, – додає помічник машиніста моторвагонного депо Королево Юрій Сірко.

Набалакавшись, вирішили поїхати до рідного училища, що на Левандівці. В аудиторіях друзі-машиністи пригадували свої

викладачів, цікаві заняття та юнацькі витівки на перервах. Сьогодні вони з сумом дивилися у минуле, яке вже ніколи не повернеться, і раділи, що їхні юнацькі мрії стати машиністами все ж збулися. Відвідали своїх наставників, багатьох з яких вже давно нема серед живих. Після цього поїхали на зустріч із тодішнім керівником училища, а нині директором технікуму залізничного транспорту Євгеном Ярославовичем Чорним.

– Дуже нелегко працювати нині машиністом електропоїзда, але якби повернути час назад, то все одно став би тільки машиністом. Тому їду на роботу із задоволенням. Дуже люблю свою професію і горджуся, що обрав саме її. Думаю, якби мав сина, то зміг

би прищепити йому любов до найпочеснішої чоловічої професії на залізничному транспорті – машиніста електропоїзда чи тепловоза, – розповідає Петро Гойда.

– **Пане Юрію, Ви теж любите свою роботу?** – запитує у Юрія Сірка.

– Найперше, я щасливий, що став помічником машиніста, адже професія залізничника завжди була в пошані.

Свою зустріч обидва приятелі продовжили в кафе. Пообідали, на десерт – чай та цукерки. Час за розмовою злетів швидко. Я не встигала розпитувати то в одного, то в іншого про життя, роботу після навчання в училищі. Дивилася на них, а вони розмовляли, розмовляли, пригадуючи минуле.

Після закінчення залізничного училища пішли служити до армії. Тоді їм здавалося, що розійшлися назавжди. Та незабаром доля звела їх знову. Як не дивно, знову в армії... в Монголії, де обидва служили, щоправда, у різних частинах. І там вони допомагали один одному у важкі солдатські хвилини, ділилися усім, найперше – хлібом. Там і написав Петро Гойда свої вірші, які присвятив приятелю Юрію. Є в них такі поетичні рядки: “Навколо пустеля і сонце пече, але мій товариш підставив плече...” або “І тільки справжні друзі в біді, залишаться завжди вірні тобі...”

Після армії їхні шляхи розійшлися. Петро повернувся до Тернополя, Юрій – у Королево. Зв'язки обірвалися. Аж нещодавно Юрій Сірко взяв у руки “Львівський залізничник”, в одному з матеріалів якого йшлося про творчість машиніста Петра Гойди, і зрадів. “Значить, можна знайти товариша!”, – подумав. І став шукати його контактні телефони через знайомих машиністів. Невдовзі довідався номер мобільного і зателефонував. Одразу й домовилися про зустріч.

– Ми дуже вдячні “Львівському залізничнику”, що він пише не лише про роботу залізничниці, але й про людей, які на ній трудяться. Завдяки цьому можна віднайти старих друзів, а, можливо, й рідних”, – сказав схвильовано Петро Михайлович.

– А я, користуючись нагодою, хочу через газету привітати Петра Гойду з Днем народження, яке він відсвяткував 30 січня, – додав на завершення Юрій Іванович.

Галина ФЕСЮК,
член Асоціації письменників України

На фото: незабутня зустріч через 30 років друзів-залізничників (на фото зліва направо) Юрія Сірка та Петра Гойди
Фото автора

З чого складається престиж професії залізничника

Якщо в родині здолбунівських залізничників хтось обирає інший, незалізничний шлях, то це швидше рідкісний виняток з правила, яке каже, що “професія залізничника – найкраща і найважливіша”. Здебільшого крокують діти протореними батьківськими стежками. І не тому, що так простіше чи бракує фантазії у виборі професії. Швидше тому, що з самого дитинства перед очима приклад родини, яка живе залізничними турботами щодня, та й потім, виходячи на власну професійну стежину, батьки завжди підтримають, допоможуть, поділяться вміннями та знаннями. Так було давно між нами, дітлахами, коли хвалилися наввпередки батьківськими здобутками: чий тато найкраще водить поїзди, зводить будинки, ремонтує колію або чия мама найкраще оголошує по гучномовному вокзальному зв'язку, найшвидше обслуговує пасажирів у квитковій касі. Цей список можна продовжувати і доповнювати стосовно нових реалій, але, безумовно, це ті зачатки престижу залізничної професії, які в нас, дітей машиністів, колійників, зв'язківців, закладені майже на генному рівні. Віриться, що так буде завжди, поки є чим гордитися маленьким Петрикам та Наталочкам за своїм батьків-залізничників.

Так було, певно, і у Василя Довбети, коли обирав спеціальність при вступі до Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна. Звичайно, таку як в батька – електромеханіка. У 2011 році Василь повернеться на залізницю після отримання диплому і будуть вони працювати разом із батьком,

адже навчається Василь у вузі за скеруванням. Разом будуть виходити вранці на роботу: Василь Довбета-молодший, а за ним Василь Ярославович Довбета, начальник дільниці Здолбунів-Красне Здолбунівської дистанції сигналізації та зв'язку. У його підпорядкуванні понад 30 осіб, серед яких п'ятеро мають вищу освіту, інші – закінчили Львівський технікум залізничного транспорту. Багато молоді – розумної, грамотної, цілеспрямованої, яка прагне освоювати нові грані професії.

– Скажу вам одне, – ділиться своїми міркуваннями Василь Ярославович, – я й спеціальність таку собі колись обрав лише тому, що вимоги до неї не дозволяють зупинитись на досягнутому. Яка б у тебе не була сива голова і скільки б не було досвіду, а із спеціальною літературою, технічними посібниками, новими науковими розробками треба близько товаришувати і весь час тримати їх під рукою. Звичайно, кожен свою роботу хвалить, але, на мою думку, наша – найпередовіша, оскільки полегшує людську працю, економить час на технологічних операціях, створює безпечні та комфортні умови праці, тобто йде на крок попереду всіх інших залізничних професій.

І це не голослива бравада зв'язківця, а цілковита впевненість, підтверджена не одним днем звичайного трудового стажу. Відтоді, як у 1986 році закінчив Львівський технікум залізничного транспорту і прийшов у Здолбунівську дистанцію, як кажуть, робоча адреса не змінювалась. Працював механіком, електромеханіком спочатку у Заболотцях, потім старшим електромеханіком на лінії

Броди - Красне, а у 2004 році був призначений начальником дільниці Здолбунів-Красне. Багато вчився сам, особливо під час задачі поста електричної централізації на ст. Ожидів, допомагали старші товариші Петро Іванович Арефін, Віктор Миколайович Харитонов, Леонід Михайлович Романенко, які, пройшовши всі щаблі професії до керівних посад, прагнули навчити і вберегти від помилок молодого колегу. Нині особливо цінує Василь Ярославович давню дружбу, започатковану ще у студентські роки, а згодом скріплену роками спільної праці, з Олександром Миколайовичем Дацюком, тепер заступником начальника Здолбунівської дистанції сигналізації та зв'язку. Разом не тільки пуд солі з'їли, а було все: і екстрені виклики, і шалений темп робіт із відновлення пристроїв сигналізації та зв'язку після аварій, і освоєння нової техніки. Ось і зараз тільки-но завершена робота з впровадження на станціях Заболотці та Верба нових пристроїв (тональні рейкові кола), які мають більшу надійність, але й потребують неабияких вмінь обслуговуючого персоналу, додаткового вивчення принципів роботи. Без таких спеціалістів, як старший механік Анатолій Володимирович Токмина, електромеханік Ігор Петрович Кутянський, Олександр Андрійович Хронюк, Микола Євстафійович Бабійчук дуже важко було б справитися з поставленим завданням.

– Дуже добре, – говорить Василь Ярославович, – що зараз на залізницю приходять багато освіченої молоді. Потужний потенціал, я вам скажу, закладається на майбутнє. Тут би було варто молодих підтримати, заціка-

вити перспективою, захопити і зарплатнею, і житлом. Це важливо для людини, яка не хоче з початку своєї трудової біографії бігати з місця на місце у пошуках кращого життя, а прагне стабільності, достатку, забезпечення всіх умов для створення сім'ї. Я у свій час отримав у Бродях житло від залізниці, де мешкаю і зараз із дружиною та молодшим сином, ще школярем Богданом. І це дуже добре, це піднімає престиж професії, згуртовує колектив, залучає до співпраці талановиту молодь. Тому широка програма розвитку будівництва та кредитування житла для залізничників, як передбачено стратегією розвитку магістралі на найближче десятиріччя, дуже стала б у нагоді.

Болить душа у Василя Ярославовича за майбутнє залізниці, яка переживає зараз не найкращі часи. І не тільки у нього, а й у всіх, хто долучився до залізничної справи з чималою родини Довбетів. Колись тато Ярослав Петрович працював оглядачем вагонів у Здолбунівському вагонному депо. На жаль, його вже нема серед живих, але любов до праці залізничника, засіяна у щирі дитячу душу, дала міцні паростки. Старший брат Василя Ярославовича Іван працює мостовим майстром у Бродівській дистанції колії, там же трудиться диспетчером і сестра Лариса. Дружина Ірина Степанівна, техпрацівниця, – разом із чоловіком працює у Здолбунівській дистанції. На черзі вже третє покоління, яке примножуватиме славу трудової династії Довбетів і піднімає престиж професії залізничника.

Світлана СТАНЕВИЧ

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсоюз
Ресстраційне свідчення
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Коректор Валентина СУГАН.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Львівський Залізничник
Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 36 785.
Замовлення 198.
Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”.
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА ..... 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Паращак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове.
Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.